

Arrest

nr. 254 809 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 januari 2021.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: “§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]”

Het koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3 van de wet van 15 december 1980, in werking getreden op 3 februari 2020, duidt Servië aan als een veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Servië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) en c), van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

4.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze opmerkt dat “u en uw echtgenote nog drie à vier maanden in Servië verbleven na het incident tussen uw broer en uw echtgenote en dat jullie zelfs in het huis van uw ouders bleven wonen tot aan jullie definitieve vertrek uit Servië. Enkel toen u een tijdje in België was, verbleef uw echtgenote bij haar eigen moeder (CGVS, p. 12-14). Dat jullie drie à vier maanden wachtten alvorens het land te ontvluchten en daarenboven in uw ouderlijk huis bleven wonen ondanks de door u aangehaalde problemen en de dreiging die van uw broer uitging, relativeert jullie voorgehouden vrees voor uw broer ten zeerste. Uw verklaring dat jullie niet goed wisten waar naartoe te gaan en dat jullie geld nodig

hadden (CGVS, p. 13), kan niet overtuigen. Uw echtgenote en kinderen konden immers bij uw schoonmoeder terecht tijdens uw verblijf in België (CGVS, p. 14). U verklaart dat jullie hier slechts voor een korte periode terechtkonden (CGVS, p. 15). Er kan echter niet begrepen worden waarom uw echtgenote en kinderen wél tijdens uw verblijf in België maar niet eerder bij uw schoonmoeder terechtkonden indien jullie leven en/of fysieke integriteit werkelijk in gevaar was sinds het incident met uw broer. In het licht van uw zeer frequente en langdurige verblijven in het buitenland (CGVS, p. 4) kan evenmin begrepen worden dat u geen idee gehad zou hebben waar u met uw gezin naartoe kon gaan indien jullie problemen dermate ernstig waren dat jullie het land dienden te verlaten.” en vaststelt dat: “Alvorens Servië verlaten te hebben samen met uw echtgenote en twee jongste kinderen op 10 januari 2020, was u al eens naar België gereisd om u bij een vriend in Namen te informeren over de asielpcedure in België. U diende toen geen verzoek om internationale bescherming in bij de België autoriteiten (registratie verzoek om internationale bescherming DVZ, d.d. 17.02.2020) en keerde zelfs nog terug naar Servië zoals afgeleid kan worden uit uw verklaring op 10 januari 2020 uit Servië vertrokken te zijn (verklaring DVZ, d.d. 25.02.2020, vraag 32; CGVS, p. 13) en de Hongaarse inreisstempels d.d. 12.01.2020 aan de Servisch-Hongaarse grensovergang in Röszke in de paspoorten van uw echtgenote en kinderen. Ook na uw tweede aankomst in België diende u niet onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming in, dit ondanks uw voorafgaand bezoek aan België om uzelf te informeren over de asielpcedure (CGVS, p. 13-14). U kwam volgens uw verklaringen immers aan in België op 11 januari 2020 (verklaring DVZ, vraag 32), en meldde zich pas ruim een maand later, op 17 februari 2020, aan om uw verzoek om internationale bescherming te laten registreren (registratie verzoek om internationale bescherming DVZ).”

Verzoeker tracht de houding van zijn gezin in zijn verzoekschrift te verschonen door te stellen dat zij het land hebben verlaten na 3 of 4 maanden na het incident met “de schoonbroer” omdat zij tijd nodig hadden om zich te organiseren om een nieuw leven in een ander continent te starten. De termijn die verstreek alvorens een verzoek in te dienen na zijn aankomst in België, benoemt hij als puur administratief. Verzoeker kan met deze algemene beweringen echter niet overtuigen. De Raad wijst er, net als de commissaris-generaal, op dat een dergelijke houding moeilijk in overeenstemming kan worden gebracht met en niet getuigt van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, zo snel mogelijk (na zijn aankomst) in een ander land een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming en een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekers houding stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

4.2. Verzoeker betoogt dat hij tot een sociale groep behoort, namelijk “die van ex-soldaten van Albanese afkomst van de UCPMB (Liberation Army of Presevo, Medvedja and Bujanovac) in Zuid-Servië die de opkomen voor de rechten van de Albanen”. Hij meent dat de bronnen waarnaar hij verwijst aantonen dat het behoren tot het UCPMB, ook al was dit in het verleden, in combinatie met het behoren tot de Albanese etnische minderheid van Zuid-Servië zware discriminatie tot gevolg kan hebben mede door de overdreven militarisering van de zone.

De Raad wijst erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dienaangaande uitgebreid motiveert, doch verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker komt niet verder dan onder verwijzing naar algemene informatie waaruit hij citeert en dat hij als stuk bij zijn verzoekschrift voegt, te poneren dat de combinatie van het behoren tot het “UCPMB” met het behoren tot de Albanese etnische minderheid van Zuid-Servië, zware discriminatie tot gevolg kan hebben mede door de overdreven militarisering van de zone. Verzoeker toont echter niet concreet aan dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of

dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert (cfr. infra). Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daargelaten de vraag of de door hem omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, wijst dit er niet automatisch op dat verzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Evenmin volstaat de loutere verwijzing naar de discriminatie van Albanezen in Zuid-Servië om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot algemene beschouwingen en de verwijzing naar algemene informatie. Bovendien zal uit wat volgt blijken dat verzoeker niet aantoont dat het hem in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Bijgevolg is het behoren tot een bepaalde sociale groep te dezen irrelevant.

4.3. Vervolgens geeft de commissaris-generaal op pertinente wijze aan dat voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming en dat van een verzoeker dan ook redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen verzoeker niet gedaan heeft.

De commissaris-generaal stelt op goede gronden vast: “U geeft aan nooit klacht ingediend te hebben bij de autoriteiten naar aanleiding van de door u aangehaalde feiten. Evenmin kaartte u uw problemen aan bij een organisatie, de media of burgemeester (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom u uw probleem nooit ergens heeft aangekaart, antwoordt u dat u dit niet deed omwille van een gebrek aan vertrouwen en dat iedereen smeergeld vraagt en ontvangt (CGVS, p. 20). Deze motivatie om de hulp van de Servische autoriteiten niet in te roepen, kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen voor de door u aangehaalde feiten en herhaling van deze problemen te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.” en hij zet onder verwijzing naar het gehanteerde bronnenmateriaal uiteen dat bovendien blijkt “dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.”

Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat geen analyse werd uitgevoerd betreffende de effectiviteit en het optreden van de Servische overheden en meent eraan te moeten herinneren dat de Servische autoriteiten nog steeds niet in staat zijn om actief op te treden om voldoende bescherming te geven aan hun eigen bevolking. Verzoeker vervolgt dat de Albanese bevolking systematisch wordt gediscrimineerd waardoor de hulp van de Servische autoriteiten nog problematischer wordt en stelt dat “het gezin B.” van Albanese afkomst is “en met andere woorden deel uitmaakt van een minderheidsgroep die systematisch benadeeld wordt in alle aspecten van het leven in Servie, of het nu over het aankopen van een huis gaat of het volledig gebrek aan hulp vanwege de autoriteiten in geval van vervolging. Dit punt is bijzonder problematisch in het geval van het gezin B. aangezien zij zich net dienen te verdedigen tegen de Servische autoriteiten en politiediensten, waardoor hun mogelijkheid tot bescherming vragen bij deze zelfde autoriteiten nihil wordt.”

Zoals in de bestreden beslissing eveneens wordt aangegeven, wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, waarin verzoeker niet slaagt.

Verzoeker voert een uitgebreid betoog waarin wordt verwezen naar een "gezin B." dat zich "net dient te verdedigen tegen de Servische autoriteiten en politiediensten" en naar corruptie, doch het algemeen betoog berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten te (trachten te) bekomen. Verzoeker maakt aldus geenszins aannemelijk in Servië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. De Raad benadrukt dat het verwijzen naar en het citeren uit algemene informatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, wederom geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad voegt nog toe dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker slaagt er niet in (met concrete, valabele en objectieve elementen) aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Servische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen.

4.4. Verzoeker benadrukt dat voor het overige dezelfde argumenten kunnen worden ingeroepen als deze aangehaald in het dossier van zijn echtgenote en de Raad stelt vast dat de argumenten in zijn verzoekschrift een kopie lijken te zijn van het verweer van de echtgenote. Nog daargelaten de vaststelling dat dit doet verbazen aangezien uit de kopie van de argumenten blijkt dat meermaals wordt aangegeven dat het onderwerp delicaat is en de echtgenote zelfs niet het volledige verhaal aan haar man, in casu verzoeker, heeft verteld en het haar te veel zou worden dat hij dit zou te weten komen, dient te worden vastgesteld dat onderhavig beroep niet de (bestreden) beslissing van verzoekers echtgenote tot voorwerp heeft. Verzoekers betoog omtrent de aard en de gevolgen van de asielmotieven met inbegrip van de bijzondere procedurele noden, de verwijzing naar het behoren tot het vrouwelijk geslacht en de sociale groep van de vrouwen is dan ook niet dienstig.

In de in casu bestreden beslissing wordt overigens op uitgebreide wijze gemotiveerd dat uit verzoekers verklaringen allerminst blijkt dat hij persoonlijk geïnterviewd werd door zijn broer, evenals dat hij incoherente verklaringen aflegt over wanneer zijn broer zijn echtgenote geslagen zou hebben. Verzoeker bewaart het stilzwijgen over deze concrete motieven, minstens slaagt hij er niet in valabele argumenten aan te brengen die er afbreuk aan doen.

Hierbij weze het tevens opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd omtrent de minderjarige kinderen: "Met betrekking tot uw vrees in hoofde van uw twee minderjarige kinderen die u vergezellen in België, E. en O. R. (O.V. 9.005.463), met name dat er van alles kan gebeuren met hen gezien de slechte veiligheidssituatie in Servië en dat zij bijvoorbeeld door een straathond gebeten zouden kunnen worden op weg naar school (CGVS, p. 24), dient opgemerkt te worden dat uw vrees in hoofde van uw minderjarige kinderen eerst en vooral ten zeerste gerelativeerd wordt door het feit dat uw oudste dochter, die eveneens minderjarig is, wel nog in Servië verblijft, dit omdat zij verkoos naar haar huidige school te blijven gaan (CGVS, p. 4). Daarnaast dient vastgesteld te worden dat uw vrees in hoofde van uw twee jongste kinderen louter hypothetisch is. U dient uw vrees in hoofde van uw kinderen in concreto aannemelijk te maken en blijft desbetreffend in gebreke." Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, deze concrete motieven met zijn algemeen betoog waarbij hij stelt dat het vanzelfsprekend is dat de twee minderjarige kinderen zich eveneens hebben onttrokken aan het gezag aan de schoonfamilie door hun moeder te volgen, in tegenstelling tot de oudste dochter, niet in een ander daglicht plaatsen.

De Raad voegt nog toe dat het verwijzen naar algemene informatie, zoals verzoeker doet doorheen zijn verzoekschrift, niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tevens dient erop gewezen te worden dat waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen

precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X(c)). De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Uit het voorgaande besluit de Raad dat verzoeker zich beperkt enerzijds tot een verwijzing naar zijn eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen en anderzijds op niet dienstige wijze verwijst naar de argumenten van zijn echtgenote, doch er niet in slaagt de in de bestreden beslissing geformuleerde vaststellingen te ontkrachten of te weerleggen. Hij biedt er geen aannemelijke uitleg voor. De overwegend theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel kan de hoger aangehaalde motieven niet ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maken. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu ook geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ernaar is dan ook niet dienstig. De overige motieven laat verzoeker ongemoeid zodat deze overeind blijven.

4.5. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4.6. In de mate dat verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 12 januari 2021, voert verzoekende partij aan dat onvoldoende rekening werd gehouden met de psychische belemmeringen van haar echtgenote, haar Albanese afkomst en het feit

dat haar echtgenote werd afgeperst door haar broer. Voorts stelt zij dat zij meegevochten heeft met het bevrijdingsleger. Verzoekende partij meent dan ook dat zowel zij als haar echtgenote een specifieke groep zijn omdat zij een specifiek profiel hebben.

Waar verzoekende partij stelt dat zij meegevochten heeft met het bevrijdingsleger en zij een specifieke groep is omdat zij een specifiek profiel heeft, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“4.2. Verzoeker betoogt dat hij tot een sociale groep behoort, namelijk “die van ex-soldaten van Albanese afkomst van de UCPMB (Liberation Army of Presevo, Medvedja and Bujanovac) in Zuid-Servië die de opkomen voor de rechten van de Albanezen”. Hij meent dat de bronnen waarnaar hij verwijst aantonen dat het behoren tot het UCPMB, ook al was dit in het verleden, in combinatie met het behoren tot de Albanese etnische minderheid van Zuid-Servië zware discriminatie tot gevolg kan hebben mede door de overdreven militarisering van de zone.*

De Raad wijst erop dat om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van die aard dienen te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dit is wanneer de problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast en de staat niet wil of niet kan beschermen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal dienaangaande uitgebreid motiveert, doch verzoeker geeft in zijn verzoekschrift geen concreet antwoord op de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker komt niet verder dan onder verwijzing naar algemene informatie waaruit hij citeert en dat hij als stuk bij zijn verzoekschrift voegt, te poneren dat de combinatie van het behoren het “UCPMB” met het behoren tot de Albanese etnische minderheid van Zuid-Servië, zware discriminatie tot gevolg kan hebben mede door de overdreven militarisering van de zone. Verzoeker toont echter niet concreet aan dat die discriminatie van die aard is dat die in zijn persoonlijke situatie valt onder voormeld toepassingsdomein van het Vluchtelingenverdrag. Een loutere verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert (cfr. infra). Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de concrete motivering dienaangaande die net als de overige concrete motieven in de bestreden beslissing geenszins worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daargelaten de vraag of de door hem omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, wijst dit er niet automatisch op dat verzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin en bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde groep irrelevant. Evenmin volstaat de loutere verwijzing naar de discriminatie van Albanezen in Zuid-Servië om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zo verzoeker voorhoudt dat hij behoort tot een minderheidsgroep, wat aanleiding zou kunnen geven tot vervolging, stelt de Raad vast dat verzoeker geenszins in concreto aantoont dat er voldoende zwaarwichtige feiten voorhanden zijn waaruit een gegronde vrees voor vervolging in zijn individueel geval blijkt vermits hij zich beperkt tot algemene beschouwingen en de verwijzing naar algemene informatie. Bovendien zal uit wat volgt blijken dat verzoeker niet aantoont dat het hem in Albanië aan nationale bescherming ontbeert. Bijgevolg is het behoren tot een bepaalde sociale groep te dezen irrelevant.”

Waar verzoekende partij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met de psychische belemmeringen van haar echtgenote, haar Albanese afkomst en het feit dat haar echtgenote werd afgeperst door haar broer en dat haar echtgenote een specifieke groep is omdat zij een specifiek profiel heeft, wijst de Raad naar het arrest nr. 254 808 van 20 mei 2021 inzake verzoekende partij haar echtgenote H. R. waar als volgt wordt gemotiveerd:

“Waar verzoekende partij stelt dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar psychische belemmeringen, haar Albanese afkomst en het feit dat zij werd afgeperst door haar schoonbroer, wijst de Raad er op dat verzoekende partij nalaat te concretiseren en verder uit te leggen/toe te lichten met welke specifieke zaken/elementen omtrent haar psychische belemmeringen, haar Albanese afkomst en

het feit dat zij werd afgeperst door haar schoonbroer onvoldoende rekening zou zijn gehouden (en die eventueel tot een andere afloop van de administratieve procedure zou hebben geleid).

Verzoekende partij meent ook dat zij een specifieke groep is omdat zij een specifiek profiel heeft. De Raad wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "Waar verzoekster haar betoog steunt op het behoren tot het vrouwelijke geslacht en waar zij aanvoert tot de sociale groep van de vrouwen te behoren, wijst de Raad er dan ook op dat daargelaten de vraag of de door haar omschreven groep als een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het relaas van verzoekster als ongeloofwaardig werd beoordeeld. De Raad benadrukt dat aan verzoeksters relaas geen geloof wordt gehecht. Dergelijk relaas is niet in staat haar bewering tot voormelde sociale groep te behoren, te ondersteunen. Evenmin volstaat de loutere verwijzing naar de discriminatie van Albanezen in Zuid-Servië om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De asielzoeker dient zijn concrete problemen aannemelijk te maken en verzoeksters asielrelaas is ongeloofwaardig gebleken."".

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS